

Som allerede nævnt giver § 2 Adgang til, at der af Staten ydes en Trediedel af Omkostningerne til almindelige prisregulerende Foranstaltninger. Jeg vil nu spørge den højtærede Indenrigsminister, om han ikke kunde gaa med til, at man for enkelte Varers Vedkommende traf særlige Bestemmelser i Lovforslaget, saa at det blev almindeligt Landet over, at visse Hovedvarer blev nedsat for alle til Priser, der stod nogenlunde i Forhold til, hvad Priserne var i de normale Tider. Jeg tænker her paa saadanne nødvendige Levnedsmidler som Brød og Mælk og desuden paa Brændsel. Det forekommer mig, at man hjælper bedst ved at træffe Foranstaltninger til Nedsættelse af Varepriserne, og mest retfærdigt vil utvivlsomt Bestemmelserne virke, naar Nedsættelsen gælder alle i Kommunen eller i Landet værende Personer, og man ikke er forpligtet til at sætte Grænser, der i alle Tilfælde bliver skønsmæssige og i mange Tilfælde bliver satte paa en saadan Maade, at de ikke er retfærdige. Jeg tror, det vil være saa meget lettere at komme til en saadan almindelig Prisregulering paa ganske faa Hovedartikler i Husholdningen, som det desværre efter alt at dømme vil blive nødvendigt i den nærmeste Fremtid at gaa til ganske anderledes effektive Bestemmelser vedrørende Forbruget af Varerne, end man hidtil har haft. Jeg tror, det vil blive nødvendigt for visse Varers Vedkommende at foretage en Generaloptælling og at fastsætte Grænser for Forbruget, og det vil vistnok være nyttigt i Tide at træffe disse Foranstaltninger, saa længe de paagældende Varer endnu er til Stede i et saadant Omfang, at der er Mulighed for en Fordeling, saaledes at Beboerne saa nogenlunde faar, hvad der er nødvendigt. Jeg vil, som sagt, spørge den højtærede Indenrigsminister, om han ikke kunde tænke sig Muligheden af, at man i Overensstemmelse med § 2 traf Bestemmelser som her antydet.

Endelig vil jeg spørge den højtærede Minister, om han ikke kan gaa med til, at § 3 udvides noget, saa at der udtrykkelig i Paragraffen bliver tilsagt Hjælp til Folk, der har Tuberkulose eller andre kroniske Sygdomme, naar den Hjælp, de i Henhold til gældende Lov modtager, opføres. Det er utvivlsomt saaledes nu, at adskillige syge, f. Eks. tuberkuløse, kommer hjem fra Hospitalerne i en Tilstand, hvori de nødvendigvis maa have Ekstraforplejning, for at ikke Sygdommen paa ny skal tage Overhaand. Men naar der

ikke i Loven ydes dem Beskyttelse imod Vilkaarlighed i det Skøn, der foretages over, hvorvidt de skal have Hjælp eller ikke, er de i mange Tilfælde udsatte for ikke at faa nogen Hjælp eller i hvert Fald kun at faa en Hjælp, der paa ingen Maade er tilstrækkelig. Det forekommer mig, at en tilsvarende Bestemmelse kunde indføres for saadanne Personer, som er kommet til Skade og har opbrugt den Understøttelse, der er ydet dem i Henhold til Sygekasseloven, og som derefter, indtil deres Forhold endelig afgøres, maa tære paa den Understøttelse, der ydes dem i Henhold til Ulykkesforsikringsloven. Jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister at tage under Overvejelse, om ikke der er Mulighed for at faa § 3 udvidet saaledes, som jeg her har antydet. I det hele har det vist sig, at Ordet „kan“ i Loven ikke strækker til, ikke er betryggende nok. Det er mig saaledes bekendt, at adskillige gamle Mennesker, der nyder Alderdomsunderstøttelse, saa at sige ingen ekstra Understøttelse har faaet under hele den svære Tid, de har haft, navnlig i det sidste Aar. Det forekommer mig, at der ogsaa overfor disses Trang er Grund til at fremhæve, at det var nyttigt, om der i Loven var en Bestemmelse om, at saadanne Mennesker ikke blot „kan“, men „skal“ hjælpes.

Der er i Loven trukket en anden Grænse med Hensyn til Ligningen af Ekstraskatten til Fremskaffelse af det Beløb, som Kommunerne skal udrede, og jeg er den højtærede Indenrigsminister i høj Grad taknemmelig for, at han har foreslaaet, at Grænsen sættes betydeligt op. Det er i høj Grad urimeligt, at man i visse Kommuner har paalignet Ekstraskat paa Personer, der i alle andre Kommuner anses for efter Loven at være i højeste Grad trængende til at faa Understøttelse.

Det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup) gjorde adskillige Indvendinger imod, at Grænsen nu i de respektive Kommuner og Sogne var sat op til henholdsvis 2,000, 1,800, 1,600 og 1,400 Kr. plus Tillæg for Børn. Det ærede Medlem gjorde imod Lovforslaget, som det foreligger, den Indvending, at der var adskillige Kommuner, navnlig Landkommuner, hvor Indtægten i det hele var saaringe, at der vilde være meget faa Personer i disse Kommuner, som kom op paa en Indtægt, der laa over den Grænse, der her er fastsat. Jeg vil hertil sige, at er der virkelig saadanne Kommuner, vil det netop være nyttigt at træffe en Bestemmelse om, at Ministeriet har det i sin Magt